

مرا فتح می کند.
می دانم
دهانش مسموم می کند
و تا بخواهم از او بگریزم
نگاه تلخش سنگ می شود
و در معبدی بیدار می شوم.

او می آید
رسوایم می کند
می رود
و هر بار بر تنم کلمه ها را داغ می زند

تا ستاره ها را بدرقه کنم
و سکوت را ...

چشمی باز و چشمی بسته

تو را بوسیدم در فلات مرکزی
عروس لوت می‌دوید
و رودخانه‌ی سین پیراهنت بود.

من کجا گم شده‌ام؟
تبت کجاست؟
بودا اینجا نشسته بود
اینجا ایمان آورد
در پیش من.

- کجا کجا
صدا صدا
کسی است که می‌خواند:
« من برای برد شش و یک می‌خواستم
چشمی باز و
چشمی بسته ... » -

کجا گم شده‌ام
این سایه از کجا افتاده است روی زمین
ماه در پنجره پیش می‌آید
- نمی‌خواهم

نمی‌خواهم خطوطش را بخوانم -

التِهَابِ من در سرودِ نوری کوچک است
نگارِ آب و آفتاب
در دنباله‌ی باد
آنجا که مسیح از صلیب بالا می‌رفت
و زمین پر بود از عطر میخک.

- نینوا بود
یا نیشابور
خوارزم شاید.

- کجا کجا
صدا صدایی که می‌خواند:
«من برای برد شش و یک می‌خواستم
چشمی باز و
چشمی بسته ...»

و پیراهنت سِند بود
با طرحِ رمه‌های گریخته و
یکی ستاره‌ی مسافر ...

من عطش داشتم
دهانت را بوسیدم
مهتاب گریخت
و در هیمالایا شریایی از بالای درخت افتاد و
مُرد.

آه اینک سکون
سکونِ همهمه و
باتلاقِ آواز.

کجا کجاست دهانت؟
در هزار توی من
شش جهت یکی است:
از پنجره نگاه کن
آبدان پر است و
آسمان خالی
- شش و یک
چشمی باز و ...
چشمی بسته ... -

فرزانگانِ فصلِ من

شرقی‌ترین ترانه را خوانده‌ام
آن‌گاه که خورشید می‌رود
و من می‌مانم.

فرزانگانِ فصلِ من
با آن حشمت شرقی چشم‌هاشان
خیره مانده‌اند در سایه‌ای خشکیده بر باد
با ساعتِ مهتابی‌اش
و دم نمی‌زنند
از خوابِ پس مانده‌ی روز.

هر واژه و
هر سکوتی که می‌گذرد
از خطی گرم آبستن می‌شود
و اتاقی خالی می‌ماند
از کاغذهای سپید و
رنگین کمانِ سوگوارش.

نیم روز

چنان از نفس‌هایش پر شدم
از آینه
قطره
قطره
می‌ریخت
بر لبانم.

و صدای برچیدن آفتاب از تنم
بر لبانم
می‌ریخت
قطره
قطره
از آینه.

هلهله‌ی رنگین

صدا
با آن صدای رنگین
روشنی به اتاق می‌آید
و ستاره
پیشانی به پیشانی
سطر به سطر
تو را
اینجا
میان باد هلهله می‌کند.

دیشب، شبِ شرقی از چشمانِ تو پر بود
و ساعتِ هفت
همرنگِ پروانه‌ها شد.

۱۳۸۸

نمک و خورشید

این روزها شب را به جای نمک تجویز می‌کنند
و خورشید رغبتی است ناصواب
بر زخم گشاده‌ی من.

- کدام شب آمدی
از راه کدام ستاره
که شمال تو بادبان من است -

روزها و روزها
با نمک و خورشیدِ گس می‌گذرانم
تا لب تلخم سرخ بماند
با گونه‌های تو.

- کدام بادام تلخ
کدام خواب
بر ولوله‌ی سپید و سرخ
تاریک و روشن -

این روزها نمک را نوبر می‌کنم.

مِنِ ماضی

اندوه می‌نشیند
در من
در این من ماضی
و تا روزی دیگر بنشیند بر آن
- نه عطرِ بارانی سودا زده
نه عطشی بی‌محال -
تنها هلهله‌ی دستان توست
که به رویا رنگ می‌زند
و باقی
نجوای اندوهی است به جان خریده.

نه او که می‌نشیند بر باد
و نه آن که نشسته است بر جامه‌دان شب
هیچ یک خطی بر این ماضی شگفت نکشیده‌اند
مگر به سفاقتِ مستانه و پیروزمندِ افسونی کاغذین
بر هلهله‌های پیر این عصرِ ماضی.

- کاش می‌توانست این ماضی
از سطر و از قافیه بگریزد
و اندوهِ غیابِ پری واره‌ی روشنی باشد
در فصلِ من -

□

می‌نشینند

به تلخی

اندوهی بر اندوهی دیگر

ماضی‌تر از زمانه‌ی من

و سایه‌ای بر سایه‌ی دیگر

بی‌هنگام‌تر از خویش

تا ایمان بخواند

دسترنجِ جامه‌دار شب در این فصل چيست

و حسرت نبرد

غیابِ مرا

و مستی حضور او را

که سفاهِتِ من

- در این ماضی بعید -

دسترنجِ اوست.

□

می‌نشینند اندوه

تا امروز شباهتی از دیروز نبرد

تا خاکسترم پُر مَبَد

و در هلهله‌اش بر باد بکوییم.

نه! این خاکستر سهم قاریانِ بی‌وضوی او نیست
- در هر فصل و هر زمان -
چه ماضی بماند و
چه من.

۱۳۸۸

خورشیدِ سرد

سایه‌ی گس باران
با خورشیدی سرد
روز را فتح می‌کند
و پنجره‌های هزار آوا در گوشم می‌خوانند
از بودن و از نبودن.

- چه دورم از تو من
و چه گرم است
سرخ‌ام -

خیابان
با خورشید سردش
به عابران خو گرفته است
و از تب عرق می‌ریزد
در نعره‌ی قاریانِ طبل و طباله.

- آه! ای جامه‌دار شب!
پیراهن من از خون و خاشاک است
و تنم آتش است
و غیبم در ساعت هشت تو را رستگار نمی‌کند -

در بوی گس این غروب مرده
سرد و بی‌رنگ
می‌کوبم بر هوای مانده در کوچه‌ها
تا از گرمی تنم، جامه‌ی شبانه‌ات بسوزد
و باد تو را ببرد
تا گوشه‌ی سیاه سرودهایت
اگر به دیر
وگر به بار.

۱۳۸۸

کوکِ دستانِ تو

پنجره را گشوده‌ام
تا صبح از گوشه‌ی تو بیاید
به اتاق برهنه ام
رنگ و بی‌رنگ
با سنجاقکی که بر لبانت خفته است
و گلی که در نگاه من می‌روید
آه! این سنجاقک‌ها را هزار بار شمردم در بارانی زمستانی
با کوک دستان تو.

۱۳۸۸

مرثیه برای پیراهنی در باد

سکوتت را پنهان کن
ای بکارت کلمه!
سالی است لبانم عطش دارد
از پیراهنم
جز باد و
زرنیخ
سازی به کف نیست
و هزار آئینه در جمجمه‌ام می‌گنجد.

سراب در سراب است و
هوی و های در باد
و نه از خورشیدِ سالِ تو
نه تلخیِ بامِ من
هیچ ثمر نشد
جز فولاد بر فولاد و
نخ بر نخ
در تکثیرِ صامتِ ثانیه.

رها کن ای باکره‌ی عطش!
این جامه‌ی پس دوز
در تاق و تابِ شبم